

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

«Ελευθερία χωρίς
σοσιαλισμό είναι
προνόμιο και αδικία.
Σοσιαλισμός χωρίς
ελευθερία είναι υποδού-
λωση και βαρβαρότητα.»

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω απ' την Αθήνα: το φάντασμα της αναρχίας. Όλες οι εξουσίες της ένδοξης Ελλάδας ενώθηκαν σε μια ιερή συμμαχία για να το κυνηγήσουν: τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ, οι φασίστες και τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, ο Κουτσόγιωργας και ο Μελίστας, οι δημοσιογράφοι και οι πυροσβέστες, οι πρυτάνεις, τα κόμματα και οι καταστηματαρχές, οι ακροαριστεροί ηγέτες και οι νομοταγείς πολίτες

Ευπρεπείς κύριοι που αναρωτιέστε ποιοι σας χάλασαν τον ύπνο τη νύχτα της Δευτέρας, κοιμάστε ακόμη πολύ βαθιά για να μη βλέπετε γύρω σας τους ταραξίες. Ήδη εκείνοι βρίσκονται παντού! Στα σχολεία και τα εργοστάσια, στους δρόμους και τα πανεπιστήμια, στα γιαπιά και τις πλατείες, σε κάθε γωνιά αυτής της πόλης-μαουσουλίου.

Είναι εκείνοι που, στο μέλλον όλο και πιο συχνά, θα σας αφήνουν άρτυπους. Είναι εκείνοι που κάνει τις Τράπεζες και τις συναλλαγματικές, τα μεγαλοκαταστήματα και τα εμπόρευμα, τις κλούβες και τους μπάτσους. Είναι εκείνοι που το κράτος τρέμει και δολοφονεί, γιατί κάποια στιγμή μπορούν να κάνουν ό,τι νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν αδιαφορώντας για το αν η Αυλή είναι οπλισμένη. Είναι εκείνοι που αρνούνται να ξεπλώσουν και να εναρμονιστούν πεσοκομμένοι στο προκρούστειο κρεβάτι της κοινωνίας της εξουσίας και του κεφαλαίου. Είναι, με λίγα λόγια, οι Μιχάληδες.

Ένας απ' αυτούς έπεσε νεκρός στο πεζοδρόμιο της Στουρνάρα. Ήταν 12 παρά τέταρτο της 17ης Νοεμβρίου 1985. Ο φόνος αυτός δεν ανήκει στον κακοπληρωμένο υπάλληλο Αθανάσιο Μελίστα, αλλά στους κρατικούς εργοδότες της Πλατεία Εξαρχείων. Γι' ακόμη μια φορά, το κράτος είχε σκοτώσει. Ο νεκρός της Κυριακής ήταν ένας δεκαπεντάχρονος άγγελος, όχι σαν αυτόν που πασχίζουν να κατασκευάσουν οι εφημερίδες — με τα φτερά, τα γαμπριάτικα και τους επικηδέιους των καθηγητών του — αλλά ένας άγγελος του «Σατανά», της εξέγερσης και της αναρχίας που, με τη Μολότωφ στο χέρι, είχε την τόλμη να μισήσει από τα δεκαπέντε του τον πολιτισμό της φρίκης, των τραστ, των φυλακών, των στρατών, των αστυνομιών, των ψυχιατρείων, των πολέμων, του λιμού, των δισεκατομμυριούχων, της ηρωίνης, της κατάθλιψης, των ταιμεντουπόλεων, των πυρηνικών όπλων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των εμπόρων, των πολιτικών, των αρχόντων και των σκλάβων. Ενάντια σ' όλα τούτα, αυτός ο άγγελος είχε μόνον ένα μπουκάλι με βενζίνη κι έπεσε νεκρός.

Κανείς πια δεν μπορεί να σκυλεύσει τη μνήμη του, κανείς να τον αγιοποιήσει. Αυτό το δεκαπεντάχρονο «τσολγάνι» δεν χωράει στα προσευχολόγια των υποκριτών της εξουσίας. Οι μόνον που δικαιούνται να μιλούν για τον

Μιχάλη και να τιμούν τη μνήμη του είναι αυτοί που ανέλαβαν να εκδικηθούν το αίμα του, δείχνοντας παραδειγματικό τον τρόπο με τον οποίο οι κολασμένοι **πνούν** τους νεκρούς τους.

Οι πρώτοι που πληροφορήθηκαν το φόνος κατέλαβαν αυθόρμητα το Χημείο. Είναι γελοίοι όσοι μιλούν για τις φθορές και τη βία που προκάλεσαν οι καταληψίες επειδή προσπάθησαν να αμυνθούν ενάντια σε μια άνοπλη στρατιωτική δύναμη που είχε περικυκλώσει το κτίριο. Στο τέλος, ειδικές μονάδες καταστολής, με ασφυζιγόνα αέρια και τα αυτόματα στα χέρια, κατάφεραν να εισβάλουν στο κτίριο και να συλλάβουν, κακοποιώντας βάνουσα 37 από τους συντρόφους. Ο «ευαίσθητος» αρχιδολοφόνος, Κουτσόγιωργας, που επέτρεψε την επιχείρηση και κατόπιν πρωταγωνίστησε στο θέατρο των «παρατήσεων που δεν έγιναν δεκτές», είχε το θράσος να δηλώσει πως η εισβολή ήταν αναίμακτη. Παρ' όλο, πάντως, το ζήλο των πραιτωριανών του Κράτους, 20 καταληψίες κατάφεραν να διαφύγουν μέσα από τους υπονόμους του κτιρίου.

Το βράδυ της Δευτέρας, πολλές εκατοντάδες κολασμένοι της Αθήνας απάντησαν πειστικά στη δολοφονία του Μιχάλη Καλτέζα, τιμήσαν τη μνήμη του όπως εκείνος θα ήθελε και εξέφρασαν έμπρακτα την άποψή τους για την αξία χρήσης της κοινωνίας-φυλακής: ολοσχερής πυρπόληση. Κι ενώ αυτό το πλήθος νέων, και μη, δημιουργούσε τις εξαισιές ταραχές στο κέντρο της πρωτεύουσας — συγκρούμενο με τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ, τους φασίστες και τα κομματόκυκλα του ΠΑΣΟΚ, υψώνοντας οδοφράγματα και πυρπολώντας Τράπεζες, μεγαλοκαταστήματα και εμπορεύματα — κάποιοι άλλοι, μέσα στο Πολυτεχνείο, είχαν αναλάβει να εκμεταλλευτούν και να εξαργυρώσουν πολιτικά το πτώμα του Μιχάλη, ξεπουλώντας την υπόθεσή του. Τα αποκαΐδια του λενινισμού, η ηγεσία των ακρο-αριστερών αποκομμάτων, είχαν στήσει μέσα στη θαλπωρή των αμφιθεάτρων του Πολυτεχνείου μια σκιώδη «επιτροπή»-κυβέρνηση που κανείς δεν είχε εκλέξει. Αυτή η «επιτροπή», από την πρώτη στιγμή, επιχείρησε να τερματιστούν τα έκτραπα στους δρόμους καλώντας τους ταραξίες μέσα στο Πολυτεχνείο, ή επιχειρώντας ανεπιτυχώς να κλείσει την πύλη. Παράλληλα, προετοίμαζαν ήδη από την αρχή της κατάληψης τη συνθηκολόγησή της. Από την πρώτη στιγμή καλλιεργούσαν την ηττοπάθεια. Ήδη από νωρίς το πρωί είχαν συμφωνήσει με τους κρατίστες δολοφόνους να προλειάνουν το έδαφος για λήξη της κατάληψης και «ομαλή» αποχώ-

ρηση. Στη γενική συνέλευση της Τρίτης εμφάνισαν στους συγκεντρωμένους μια προκατασκευασμένη κατάσταση, επιτυχάνοντας συγχρόνως να πανικοβάλλουν με τερατολογίες όσους από το πλήθος των συμπαραστών της κατάληψης δεν είχαν καταφέρει ακόμα να διώξουν με το αποκαρδιωτικό πολιτικό θέατρο που είχαν οργανώσει μέσα στο Πολυτεχνείο. Οι αναρχικοί, παρ' όλο που είχαν την άποψη ότι η κατάληψη θα έπρεπε να συνεχιστεί, δεν μπορούσαν, λόγω αντικειμενικών δυσκολιών (μικρός αριθμός εναπομεινάντων, μεγάλος αριθμός τραυματιών, κλπ.), να την κρατήσουν. Αναγνωρίζουμε την ευθύνη μας για τον εκφυλισμό της κατάληψης, που έγκειται στην αυταρέσκια μας να εμποδίσουμε τους αριστερούς ηγέτες να μιλήσουν για μας. Δυστυχώς, κρατήσαμε για τον εαυτό μας μόνο τα οδοφράγματα και τις συγκρούσεις και αφήσαμε εν λευκώ το λόγο σ' εκείνους που γνωρίζαμε πως θα λειτούργουσαν σαν οι δολοφονοί της πάλης μας. Αν και αυτά τα λάθη θα πρέπει να μας καταθλίβουν: από το Πολυτεχνείο του 1985 δε θα μείνει στην ιστορία το εμετικό παιχνίδι της ακρο-αριστερής ηγεσίας, αλλά η νίκη των δρό-

μους. ***
Ανάμεσα σ' εκείνους που, μαζί με τις δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου και των γύρω δρόμων ήταν, όπως έγινε γνωστό και από τις εφημερίδες, οργανωμένες νεοφασιστικές και χουντικές συμμορίες. Αυτό που συγκαλύπτουν οι κυβερνητικές τουλάχιστον εφημερίδες είναι πως, χέρι-χέρι και κάτω από την καθοδήγηση των εθνικιστών και των ΜΕΑ, έδρασαν τραμπούκοι από τις κλαδικές του ΠΑΣΟΚ που είχαν μεταφερθεί εκεί με ειδικά λεωφορεία. Η φάρσα των «αγανακτισμένων πολιτών», που οργανώθηκε και αυτή τη φορά από το κράτος (όπως και στο Χημείο το Μάη του 1985), είχε στόχο να απομονώσει κοινωνικά την κατάληψη και τους «προβοκάτορες» των οδοφραγμάτων. Για την επίτευξη του ίδιου στόχου, είδαμε να λαμβάνονται και άλλα ανάλογα «πρωτοφανή» μέτρα αυτές τις μέρες: π.χ. η εντολή να απουρηθούν τα λεωφορεία που είχαν βαφτεί με συνθήματα από το μεσημέρι της Δευτέρας, 18 Νοεμβρίου: η διακοπή της κυκλοφορίας των λεωφορείων που εκτελούν το δρομολόγιο Αθήνα-Ζωγράφου πριν από την κηδεία του Μιχάλη Καλτέζα. Καταγγέλωμε επίσης τη σιχαμερή προσπάθεια των κονδυλοφόρων της ΚΑ.ΓΚΕ.ΜΠΕ. (ΕΘΝΟΣ, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ) να εμφανίσουν τον συλληφθέντα σύντροφο μας, Κώστα Χατζόπουλο, σαν ασφαλίτη. Ήδη, οι γονείς του υπέβαλαν μηνύσεις για συκοφαντική δυσφήμιση. Όσο για τις «κατηγορίες» των κωλοφυλλάδων περί λεηλασιών και πλιάτσικου, επιθυμούμε να δηλώσουμε ότι: 1. Οι ζημιές που προβάλλονται από κάθε καταστηματαρχή εύλογο είναι να μεγαλοποιούν την πραγματικότητα, ενόψει μάλιστα της αποζημίωσής τους από το κράτος. 2. Τα «λεηλατηθέντα» εμπορεύματα χρησιμοποιήθηκαν κυρίως για την οργάνωση

της άμυνας των ταραξιών ενάντια στις δυνάμεις καταστολής. 3. Εμείς οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές πολεμήσαμε στα οδοφράγματα **και** για να έχουν τη δυνατότητα οι εργαζόμενοι να «λεηλατήσουν»-απαλλοτριώσουν από τα μεγάλα εμπορικά καταστήματα του κέντρου αυτά που έτσι κι αλλιώς τους ανήκουν. Στις υποκριτικές μομφές της αριστεράς του κεφαλαίου για τις «λεηλασίες», θα απαντάμε σταθερά πως ο δρόμος της πάλης των εργαζομένων ενάντια στην οικονομική επίθεση κράτους και κεφαλαίου περνά **και** μέσα από την απαλλοτρίωση-επανοικειοποίηση των κλεμμένων απ' αυτούς αγαθών.

Λίγες μόνο ημέρες μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχάλη Καλτέζα, 36 νέοι από εκείνους που είναι αποφασισμένοι να μην επιτρέπουν στο κράτος να δολοφονεί αδιαμαρτύρητα βρίσκονται υπόδικοι για την κατάληψη του Χημείου με βαρύτερες κατηγορίες (σύσταση συμμορίας κλπ.). Πολλοί απ' αυτούς έχουν ήδη προφυλακιστεί, ενώ οι υπόλοιποι «απελευθερώθηκαν» πληρώνοντας μεγάλη χρηματική εγγύηση. Όλοι οι σύντροφοί μας, που συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια της εισβολής και παραβίασαν του ασύλου στο Χημείο, κακοποιήθηκαν από τους κρατίστες βασανιστές τόσο κατά τη σύλληψη όσο και κατά την κράτησή τους. Δεν τους επιτράπηκε η χορήγηση της αναγκαίας νοσοκομειακής περιθαλψής. Παραπέμφθηκαν στον ανακριτή για κατάφωρες παραβιάσεις των νομικών κανόνων αυτού του ίδιου του κράτους των αφεντικών. Οι προφυλακισμένοι σύντροφοί μας έχουν αρχίσει απεργία πείνας και δίψας και ζητούν την αλληλεγγύη κάθε ελεύθερα σκεπτόμενου ανθρώπου με αίτημα την άμεση απελευθέρωσή τους. Υπερασπίζοντας τους φυλακισμένους καταληψίες του Χημείου υπερασπίζουμε το ελεύθερο πνεύμα που εμμένει σ' αυτούς τους χαλεπούς καιρούς να αντιστέκεται στην κρατική αλαζονεία εκείνων που αφαιρούν ζωές δεκαπεντάχρονων παιδιών. Υπερασπίζουμε το δικαίωμα της κοινωνίας να προφυλάσσει τον εαυτό της από το παμφάγο κρατικό τέρας και τα όπλα των μπράβων του. Υπερασπίζουμε την υπόθεση του Μιχάλη Καλτέζα που δολοφονήθηκε επειδή απαιτούσε το δικαίωμα στη ζωή και αρνιόταν έμπρακτα τη στείρα επιβίωση και τον καθημερινό θάνατο που εγγυώνται οι ένστολοι εκτελεστές του.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΑΘΗΝΑ
25 Νοεμβρίου 1985

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΡΑΤΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Εμείς οι εργαζόμενοι που μετέχουμε στην κατάληψη κρίνουμε ότι, η δολοφονία του δεκαπεντάχρονου νεολαίου Μιχάλη Καλτέζα, 12 χρόνια μετά την εισβολή στο Πολυτεχνείο το '73 και 5 χρόνια μετά την εν ψυχρώ δολοφονία των δύο αγωνιστών Κουμή και Κανελοπούλου των δύο αγωνιστών του '80, είναι αποτέλεσμα της συνολικής πολιτικής της Κυβέρνησης.

Όπως αυτή εκφράζεται σήμερα στο εργατικό κίνημα με την καταστολή (Γενική Απεργία, ΕΑΣ, Πεταλούδα, ΕΛΣΑ κ.λ.π.) κάθε κομματιού που διεκδικεί:

- ανάκληση των αντεργατικών μέτρων
- ταξική αυτονομία του εργατικού κινήματος
- συντονισμό των αγώνων και αντιστέκεται ενάντια:
- στη λιτότητα
- την ανεργία και τις απολύσεις

• στην παρέμβαση του κράτους στα συνδικάτα, Έτσι εκφράζεται και ενάντια στα νεολαϊστικά κομμάτια του κινήματος που με κοινωνικές και πολιτικές πρακτικές αποτελούν εστίες αμφισβήτησης και αντίστασης.

Καλούμε την ΓΣΕΕ, τις Ομοσπονδίες και τα Πρωτοβάθμια Συνδικαλιστικά Όργανα να θεωρήσουν τον αγώνα μας δικό τους και μαζί μας να απαιτήσουν:

- α. την απελευθέρωση όλων των κρατούμενων από Χημείο
- β. παραίτηση της ηγεσίας του Υπουργείου Εσωτερικών και της Δημόσιας Τάξης
- γ. διάλυση των κατασταλτικών μηχανισμών ΜΑΤ-ΜΕΑ και αφοπλισμό της αστυνομίας
- δ. παραδειγματική τιμωρία του φυσικού αυτουργού του φόνου του 15χρονου μαθητή Μιχάλη Καλτέζα.

Πολυτεχνείο, 18 Νοέμβρη '85
Γενική Συνέλευση Σήμερα 12
Αμφιθέατρο ΓΚΙΝΗ

ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

Για μια ακόμα φορά αποδείχτηκε ότι το κράτος είναι αδύνατο να εξανθρωπιστεί. Το κράτος με τους μηχανισμούς του υπάρχει ακριβώς για να δολοφονεί.

Όπου υπάρχει κράτος δεν υπάρχει ελευθερία και όπου υπάρχει ελευθερία δεν υπάρχει κράτος.

Κάτω το κράτος
Κάτω ο καπιταλισμός
Εμπρός για μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία.
Αυτή τη στιγμή στην αίθουσα Γκίνη γίνεται η γενική συνέλευση της κατάληψης για να οργανώσουμε παραπέρα τον αγώνα μας ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, και την καταστολή του ΠΑΣΟΚ.

Παρακαλούμε όσους θέλουν και μπορούν να ενισχύσουν την κατάληψη με φάρμακα και ειδικά αντιτετανικούς ορούς. Υπάρχει άμεση ανάγκη.

Η σημερινή κατάσταση θέτει τρία αμειλικτα ερωτήματα:

- 1) Ποιος πίεσε τη σκανδαλή. Ο μπάτσος, ο πρωθυπουργός ή η ίδια η λογική της κρατικής βίας και καταστολής.
- 2) Ποιος αφήνει ανενόχλητο το φασιστικό σκυλόλο να οργιάζει μπροστά στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου. Η κυβέρνηση ή μήπως και όλα τα κόμματα που κάνουν την αλήθεια ψέμμα και το ψέμα σου θέση Έλληνα αντιφασίστα, δημοκράτη, εργαζόμενε.
- 3) Ποια η δική σου θέση Πολίτες, Καταγγέλλουμε τις ολονύκτιες επιθέσεις της αστυνομίας ενάντια στο Πολυτεχνείο με δακρυγόνα και καπνογόνα καθώς και τις συντονισμένες προσπάθειες των δολοφονικών ΜΕΑ και των φασιστών της ΕΝΕΠ να παραβιάσουν το άσυλο με συνεχείς επιθέσεις. Ακόμα αυτή τη στιγμή οι φασίστες με την κάλυψη των μπάτσων συνεχίζουν να επιτίθενται με πέτρες εναντίον μας από την είσοδο στην οδό Πατησίων, τραυματίζοντας σοβαρά πολ-

λους συναγωνιστές.

Πολίτες της Αθήνας, Από το πρωί φασίστες της ΕΝΕΠ σε συνεργασία με ΜΕΑτζήδες επιχείρησαν επανειλημμένα να εισβάλουν στο Πολυτεχνείο. Επιδόθηκαν επί ώρες σ' ένα πρωτοφανή πετροπόλεμο. Κλείσανε την Πατησίων, κακοποίησαν πολίτες που διαμαρτυρήθηκαν.

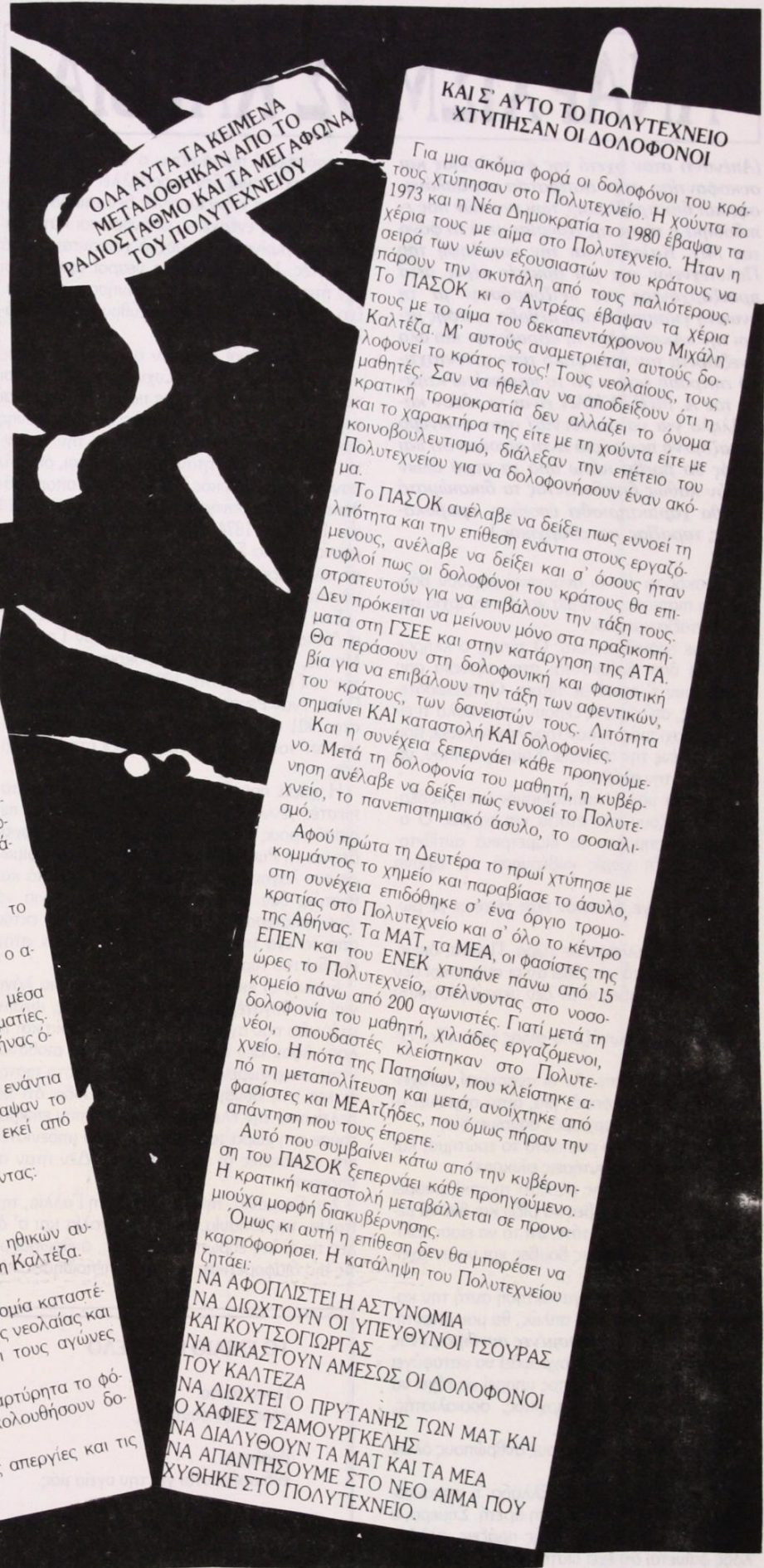
Δεν είμαστε εμείς που επιδιώξαμε τον πετροπόλεμο. Αναγκαστήκαμε όμως να αμυνθούμε όταν οι φασίστες προσπάθησαν να εισβάλουν στο χώρο του Πολυτεχνείου.

Πολίτες να απαιτήσουμε τώρα:

- Να φύγουν οι φασίστες μπροστά απ' το Πολυτεχνείο.
- Να ανοίξει η Πατησίων και να σπάσει ο αποκλεισμός του Πολυτεχνείου.

Καταγγέλλουμε το ριζικό δακρυγόνο μέσα στο Ιατρείο όπου υπήρχαν δεκάδες τραυματίες. Γνωστοποιούμε στους πολίτες της Αθήνας ό,τι:

- Κατά την βραδινή επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στο Πολυτεχνείο οι ΜΑΤατζήδες έκαψαν το λεωφορείο που είχε ακινητοποιηθεί εκεί από χθες.
- Καταλάβαμε το Πολυτεχνείο ζητώντας:
 - τον αφοπλισμό της αστυνομίας
 - τη διάλυση των ΜΑΤ και ΜΕΑ
 - την τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών του φόνου του Μιχάλη Καλτέζα.
- Ζητάμε:
 - Να μην παρεμβαίνει η αστυνομία καταστρέφοντας τις κινητοποιήσεις της νεολαίας και του λαού, τις απεργίες και τους αγώνες των εργαζόμενων.
 - Αν σήμερα δεχτούμε αδιαμαρτύρητα το φόνος ενός νεαρού αύριο θα ακολουθήσουν δολοφονίες απεργών.
 - Έξω η αστυνομία από τις απεργίες και τις πορείες.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ
• ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 4

να υπακούσεις και να πιστέψεις κιόλας σε κάτι παράλογο είναι ο φόβος για την οργή και την εκδίκηση του Θεού που σε εξουσιάζει.

Όπου κι αν στραφείς, θα βεις ότι ολόκληρη η ζωή μας στηρίζεται πάνω στη βία ή στο φόβο για τη βία. Από τα παιδικά σου χρόνια είσαι εκτεθειμένος στη βία των γονέων ή των μεγαλύτερων. Στο σπίτι, στο σχολείο, στο γραφείο, στο εργαστήριο, στο χωράφι ή στο κατάστημα, αυτό που σε κάνει να υπακούσεις και σε αναγκάζει να κάνεις ό,τι θέλει κάποιος άλλος, είναι πάντα η **εξουσία** του.

Εξουσία ονομάζεται το δικαίωμα να σε αναγκάζει. Ο φόβος της τιμωρίας έχει γίνει καθήκον και ονομάζεται υπακοή.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα της δύναμης και της βίας, της εξουσίας και της υπακοής, του φόβου και της τιμωρίας, μεγαλώνουμε όλοι μας: την ανασταίνουμε σ' ολόκληρη τη ζωή μας. Μας έχει τόσο διαποτίσει το πνεύμα της βίας ώστε δεν σταματούμε ποτέ να αναρωτηθούμε αν η βία είναι δίκαιη ή άδικη. Ψάχνουμε μόνο να βρούμε αν είναι νόμιμη, αν ασκείται μέσα στα πλαίσια του νόμου.

Δεν αμφισβητείς το δικαίωμα της κυβέρνησης να σκοτώνει, να δημεύει και να φυλακίζει.

Αν ένα άτομο έκανε αυτά που κάνει διαρκώς η κυβέρνηση, θα του χαρακτήριζες φονιά, κλέφτη και παλιάνθρωπο. Όσο όμως η βία που ασκείται είναι «νόμιμη», την εγκρίνεις και υποκύπτεις σ' αυτήν. Αυτό, λοιπόν, στο οποίο είναι αντίθετος δεν είναι στην πραγματικότητα η βία, αλλά η βία που ασκείται «παράνομα» από άτομα.

Η νόμιμη βία και ο φόβος που προκαλεί, κυβερνούν ολόκληρη την ατομική και την κοινωνική μας ύπαρξη. Η εξουσία ελέγχει τη ζωή μας από την κούνια μέχρι τον τάφο — εξουσία των γονέων, των παπάδων και του Θεού, πολιτική, οικονομική, κοινωνική και ηθική εξουσία. Οποιοσδήποτε όμως κι αν είναι ο χαρακτήρας αυτής της εξουσίας, ο δήμιος που σε εξουσιάζει είναι πάντα ο ίδιος: είναι ο φόβος για την τιμωρία, με τη μια ή με την άλλη μορφή. Φοβάσαι το Θεό και το διάβολο, τον παπά και το γείτονα, τον εργοδότη και το αφεντικό σου, τον πολιτικό και το χωροφύλακα, το δικαστή και το δεσμοφύλακα, το νόμο και την κυβέρνηση. Ολόκληρη η ζωή σου είναι μια μακριά αλυσίδα από φόβους — φόβους που τσακίζουν το κορμί και τυραννάνε την ψυχή σου. Πάνω σ' αυτούς τους φόβους βασίζεται η εξουσία του Θεού, της εκκλησίας, των γονέων, του καπιταλιστή και του κυβερνήτη.

Υποτάσσεσαι στο αφεντικό, στο δικαστή και στην κυβέρνηση γιατί έχουν την εξουσία να σου στερήσουν τη δουλειά, να καταστρέψουν την επιχείρησή σου, να σε κλείσουν στη φυλα-

κή — μια εξουσία που, ας το πούμε κι αυτό, εσύ μοναχός σου τους την έδωσες.

Η εξουσία, λοιπόν, κυβερνά όλη σου τη ζωή, η εξουσία του παρελθόντος και του παρόντος, των νεκρών και των ζωντανών: η ζωή σου είναι μια διαρκής καταπάτηση και παραβίαση του εαυτού σου, μια μόνιμη υποταγή στις σκέψεις και στις επιθυμίες κάποιου άλλου.

Κι όσο καταπατούν και παραβιάζουν τη ζωή σου, τόσο κι **εσύ** υποσυνείδητα εκδικείσαι καταπιέζοντας και καταπατώντας τη ζωή άλλων πάνω στους οποίους ασκείς εξουσία ή μπορείς να τους αναγκάσεις να κάνουν κάτι με τη σωματική ή την ηθική σου δύναμη. Μ' αυτό τον τρόπο ολόκληρη η ζωή έχει καταντήσει μια αλληπρόσβαλη κουρέλου που αποτελείται από εξουσία, κυριαρχία και υποταγή, διαταγές και υπακοή, καταναγκασμό και υποδούλωση, κυβερνήτες και κυβερνώμενους, βία και δύναμη με χίλιες μορφές.

Ας μη σε ξαφνιάζει, λοιπόν, το γεγονός ότι και ιδεαλιστές ακόμη είναι πιασμένοι στα πλοκάμια αυτού του πνεύματος της εξουσίας και της βίας, και αναγκάζονται συχνά από τα συναισθήματα και το περιβάλλον τους να διαπράξουν επιθετικές πράξεις — σε απόλυτη αντίθεση με τις ιδέες τους.

Είμαστε όλοι μας ακόμη βάρβαροι, γιατί καταφεύγουμε στη δύναμη και στη βία προκειμένου να ρυθμίσουμε τις υποχρεώσεις, τις δυσκολίες και τα προβλήματά μας. Η βία προκλείεται από την άγνοια, είναι το όπλο των αδύ-

νατων. Οι δυνατοί στην καρδιά και στο μυαλό δεν έχουν ανάγκη από τη βία, γιατί τους κάνει ακαταμάχητους η επίγνωση του ότι έχουν δικαίωμα. Όσο απομακρυνόμαστε από τον πρωτόγονο άνθρωπο και από την εποχή του πέλεκυ, τόσο λιγότερη ανάγκη υπάρχει και να προσφεύγουμε στη δύναμη και στη βία. Όσο περισσότερο φωτισμένος θα γίνεται ο άνθρωπος, τόσο λιγότερο θα καταφεύγει στην πείση και στον καταναγκασμό. Θα σηκωθεί απ' τη λάσπη και θα ορθώσει το ανάστημά του: δεν θα γονατίσει πια μπροστά σε κανένα τσάρο, ούτε της γης ούτε του ουρανού. Θα γίνει ολοκληρωμένος άνθρωπος, απ' τη στιγμή που θα απαξίσει να κυβερνά και θα αρνείται να τον κυβερνάνε. Θα γίνει αληθινά ελεύθερος μόνον όταν θα πάψουν να υπάρχουν αφεντικά.

Ιδανικό του αναρχισμού είναι μια τέτοια κατάσταση: μια κοινωνία χωρίς εξουσία και καταναγκασμό, όπου όλοι οι άνθρωποι θα είναι ίσο και θα ζουν ελεύθερα, ειρηνικά και αρμονικά.

Η λέξη **αναρχία** είναι ελληνική και σημαίνει χωρίς «αρχή», χωρίς βία και χωρίς κυβέρνηση — γιατί η κυβέρνηση είναι η πηγή της βίας, των περιορισμών και του καταναγκασμού. Επομένως, αναρχία δεν σημαίνει αταξία και χάος, όπως νόμιζες. Είναι το αντίθετό τους: σημαίνει όχι κυβέρνηση, δηλαδή ελευθερία και όχι δεσμεύσεις. Η αταξία είναι τέκνο της εξουσίας και του καταναγκασμού. Η ελευθερία είναι η μητέρα της τάξης.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ

(Απέναντι στον οχέτο της ψευδολογίας και συκοφαντίας, στην εκστρατεία παραπλάνησης και διαστρέβλωσης των εννοιών που επιδόθηκε ο τύπος της εξουσίας μετά το φόντο του Μιχ. Καλτζά και την κατάληψη του Πολυτεχνείου και για αρκετές μέρες μετά προεξάρχοντος του «Ριζοσπάστη» με τη γνωστή γκαϊμπελιστική μέθοδο γραφής μέχρι την «Ακρόπολη» τη «Βραδυνή» και όλα ανεξαιρέτα τον κομματικό τύπο η συνταχτική επιτροπή έκρινε ότι το παρακάτω κείμενο του Α. ΜΠΕΡΚΜΑΝ είναι το πλέον κατάλληλο για να απευθυνθεί στον ανώνυμο εργαζόμενο που αύριο είναι σίγουρο ότι και αυτός θα βρεθεί κάτω από τα πυρά όλων αυτών καθώς διεκδικώντας τα δικαιώματά του θα χαρακτηριστεί ύποπτος, προβοκάτορας, ταραξίας, και αναρχικός.)

Έχεις ακούσει ότι οι αναρχικοί ρίχνουν βόμβες, ότι πιστεύουν στη βία και ότι αναρχία σημαίνει αταξία και χάος.

Δεν με ξαφνιάζει αυτό. Ο τύπος, ο κλήρος και όλοι όσοι βρίσκονται στην εξουσία σου τριβελίζουν τ' αυτιά με τέτοια. Οι περισσότεροι, όμως, απ' αυτούς ξέρουν πολύ καλά τι είναι ο αναρχισμός: έχουν τους λόγους τους που δεν σου λένε την αλήθεια. Καιρός, λοιπόν, να την μάθεις την αλήθεια.

Όχι, φίλε μου, ο καπιταλισμός και η κυβέρνηση στηρίζουν την αταξία και τη βία. Ο αναρχισμός σημαίνει το διαμετρικά αντίθετο σημαίνει τάξη χωρίς κυβέρνηση και ειρήνη χωρίς βία.

«Είναι, άραγε, δυνατόν κάτι τέτοιο;» με ρωτάς.

Γι' αυτό θα μιλήσουμε τώρα. Πρώτα, όμως, ο φίλος σου ζητά να μάθει αν οι αναρχικοί δεν έριξαν ποτέ βόμβες κι αν δεν μεταχειρίστηκαν ποτέ βία.

«Σ' έπιασα!» φωνάζει ο φίλος μου. «Το 'ξερα!»

Ας μη βιαζόμαστε. Αν οι αναρχικοί μεταχειρίστηκαν μερικές φορές βία, αυτό σημαίνει υποχρεωτικά ότι αναρχισμός σημαίνει βία;

Θέσε στον εαυτό σου αυτό το ερώτημα, και προσπάθησε να απαντήσεις ειλικρινά.

Όταν ένας πολίτης φορέσει το χακί, μπορεί να χρειαστεί και βόμβες να ρίξει και βία να μεταχειριστεί. Θα πεις, τότε, ότι το να είσαι πολίτης σημαίνει να ρίχνεις βόμβες και να μεταχειρίζεσαι βία;

Θα απορρίψεις με αγανάκτηση αυτή την κατηγορία. Αυτό σημαίνει απλώς, θα μου απαντήσεις, ότι **κάτω από ορισμένες συνθήκες** ένας άνθρωπος μπορεί να υποχρεωθεί να καταφύγει στη βία. Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να τύχει να είναι δημοκράτης, μοναρχικός, σοσιαλιστής, μπολσεβίκος ή αναρχικός.

Αυτό ισχύει για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών.

Κάποτε, στην αρχαία Ελλάδα η τυραννοκτονία θεωρούνταν η ύψιστη αρετή. Σήμερα, ο νόμος τιμωρεί τέτοιες λογής πράξεις, αλλά ο λαός φαίνεται ότι έχει διατηρήσει τη στάση που

κρατούσε από παλιά πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Η τυραννοκτονία δεν προσβάλλει το κοινό αίσθημα. Ακόμη κι αν κανένας δεν επικροτεί δημόσια τέτοιες ενέργειες, οι άνθρωποι κατά βάθος τις εγκρίνουν και συχνά χαιρόνται κρυφά γι' αυτές. Μήπως χιλιάδες νεαροί αμερικάνοι δεν ήταν πρόθυμοι να δολοφονήσουν τον Κάιζερ, που τον θεωρούσαν υπεύθυνο για τον πόλεμο;

Τυραννοκτόνοι υπήρξαν σε όλες τις χώρες και σ' όλες τις εποχές. Συχνά ήταν άνθρωποι που δεν ήταν οπαδοί καμιάς συγκεκριμένης πολιτικής ιδέας: μισούσαν, απλώς την τυραννία. Πολλές φορές ήταν θρησκόληπτοι, όπως ο φανατικός Καθολικός Κούλμαν που αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Μπίσμαρκ στις 13 του Ιούλη το 1874, ή όπως η παραπλανημένη επαναστάτρια Σαρλότ Κορντέ που δολοφόνησε τον Μαρά στη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης.

Στις ΗΠΑ δολοφονήθηκαν τρεις Πρόεδροι: ο Λίνκολν στα 1865 από τον Τζον Γουίλκς Μπουθ, ο οποίος ήταν Δημοκρατικός του Νότου· ο Γκάρφιλντ στα 1888 από τον Σαρλ Ζιλ Γκίτο, έναν Ρεπουμπλικάνο· και ο Μακ Κίνλεϊ στα 1901 από τον Λέον Τσόλγκοτς. Μόνον ένας απ' τους τρεις «δολοφόνους» ήταν αναρχικός.

Η χώρα που έχει τους πίο στυγνούς καταπιεστές γεννά, όπως είναι φυσικό, και τους περισσότερους τυραννοκτόνους. Πάρε για παράδειγμα τη Ρωσία. Με την ολοκληρωτική φήμωση του λόγου και του τύπου στο Τσαρικό καθεστώς, δεν υπήρχε κανένας τρόπος για να γίνει ηπιότερο το δεσποτικό καθεστώς, εκτός από το «να μπει ο φόβος για το Θεό» στην καρδιά του τύραννου.

Εκείνοι οι εκδικητές ήταν κατά κύριο λόγο γιοί και θυγατέρες της αριστοκρατίας, ιδεαλιστές νέοι που αγαπούσαν την ελευθερία και το λαό. Αφού δεν είχαν άλλη διέξοδο, αισθάνονταν υποχρεωμένοι να καταφύγουν στο πιστόλι και στη δυναμίτιδα με την ελπίδα ότι θα βελτίωναν την ελεεινή κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα τους. Τως έλεγαν μηδενιστές και τρομοκράτες (ή τρομοκράτες). Δεν ήταν αναρχικοί.

Στη Γερμανία, την Ουγγαρία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και σ' όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, άνθρωποι με τις πιο διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις κα-

τέφυγαν σε πράξεις βίας, για να μη μιλήσουμε για την ανοιχτή πολιτική τρομοκρατία που ασκούσαν οι οργανωμένες ομάδες όπως οι Φασίστες στην Ιταλία, η Κου Κλουξ Κλαν στις ΗΠΑ ή οι Ρωμαιοκαθολικοί στο Μεξικό.

Βλέπεις, λοιπόν, ότι η πολιτική βία δεν αποτελεί μονοπώλιο των αναρχικών. Ο αριθμός τέτοιων πράξεων που διέπραξαν οι αναρχικοί είναι ελάχιστος σε σύγκριση με όσες έχουν διαπράξει άνθρωποι που είχαν άλλες πολιτικές πεποιθήσεις.

Η αλήθεια είναι ότι σε όλες τις χώρες και σε όλα τα κοινωνικά κινήματα η βία ήταν από τα πολύ παλιά χρόνια ένας τρόπος πάλης. Και ο Ναζωραϊός ακόμη, που ήρθε για να κηρύξει την ειρήνη, μεταχειρίστηκε βία για να διώξει από το ναό τους αργυραμοιβούς.

Όπως είπα, η βία δεν αποτελεί μονοπώλιο των αναρχικών. Αντίθετα, ο αναρχισμός πιστεύει στην ειρήνη και στην αρμονία, στη μη παρέμβαση και στην ιερότητα της ζωής και της ελευθερίας. Οι αναρχικοί, ωστόσο, είναι άνθρωποι, σαν όλους τους άλλους, και ίσως και περισσότερο. Είναι πιο ευαίσθητοι απέναντι στο κακό και στο άδικο, ανέχονται λιγότερο την καταπίεση και επομένως δεν διατάζουν μερικές φορές να εξωτερικεύσουν τη διαμαρτυρία τους με μια πράξη βίας. Τέτοιες πράξεις, πάντως, είναι η έκφραση της ιδιουσυγκρασίας ενός ατόμου και όχι μιας συγκεκριμένης θεωρίας.

Θα μπορούσε να ρωτήσει: «μήπως ένα άτομο που έχει επαναστατικές ιδέες ρέπει, από ένστικτο, σε πράξεις βίας;». Δεν νομίζω ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο, γιατί έχουμε δει ότι βίαιες μεθόδους μεταχειρίζονται και άνθρωποι που έχουν συντηρητικότερες πεποιθήσεις. Αν άτομα με διαμετρικά αντίθετες πολιτικές απόψεις διαπράττουν παρόμοιες πράξεις, δεν είναι καθόλου λογικό να πούμε ότι υπεύθυνες γι' αυτές τις πράξεις είναι οι ιδέες τους.

Παρόμοια αίτια φέρνουν παρόμοια αποτελέσματα, τα αίτια όμως αυτά δεν έχουν σχέση τόσο με τις πολιτικές πεποιθήσεις, όσο με τις ατομικές ιδιουσυγκρασίες και με τα συναισθήματα που επικρατούν γενικά αναφορικά με τη βία.

«Μπορεί να έχεις δίκιο για την ιδιουσυγκρασία», μου λες. «Μπορώ να καταλάβω ότι το αίτιο των πολιτικών πράξεων βίας δεν είναι οι επαναστατικές ιδέες, γιατί αλλιώς όλοι οι επαναστάτες θα διέπρατταν τέτοιες πράξεις. Μήπως, όμως, τέτοιες ιδέες προσφέρουν μια κάποια δικαιολογία σ' εκείνους που διαπράττουν τέτοιες πράξεις;»

Έτσι μπορεί να φαίνεται σε πρώτη ματιά. Αν όμως σκεφτείς βαθύτερα, θα δεις ότι αυτή η άποψη είναι τελείως λαθεμένη. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι οι αναρχικοί, που έχουν όλοι τις ίδιες ακριβώς αντιλήψεις για την κυβέρνηση και πιστεύουν ότι πρέπει να καταργηθεί, συχνά διαφωνούν ριζικά πάνω στο ζήτημα της βίας.

Επιπλέον, πολλοί αναρχικοί που πίστευαν κάποτε ότι η βία ήταν καλό μέσο προπαγάνδας, έχουν αλλάξει γνώμη και δεν υποστηρίζουν πια τέτοιες μεθόδους. Μια εποχή, λογουχάρη, οι αναρχικοί υποστήριζαν τις ατομικές πράξεις βίας και τις ονόμαζαν «έμπρακτη προπαγάνδα». Δεν περίμεναν, βέβαια, να μετατρέψουν

τον καπιταλισμό και την κυβέρνηση σε αναρχισμό με τέτοιες πράξεις, ούτε και πίστευαν ότι αν έβγαζαν απ' τη μέση έναν τύραννο θα καταργούσαν την τυραννία. Όχι, έβλεπαν την τρομοκρατία σαν ένα μέσο για να εκδικηθούν για τα δεινά που είχαν επιβληθεί στο λαό, σαν κάτι που τρώμαζε τον εχθρό και σαν κάτι που θα συγκέντρωνε την προσοχή του κόσμου στο κακό εναντίον του οποίου στρεφόταν η τρομοκρατική ενέργεια. Σήμερα πάντως, οι περισσότεροι αναρχικοί δεν πιστεύουν πια στην «έμπρακτη προπαγάνδα», ούτε και υποστηρίζουν τέτοιες λογής πράξεις.

Η πείρα τους έχει διδάξει ότι μέθοδοι τέτοιες, μόλο που μπορεί να ήταν δικαιολογημένες και ωφέλιμες στο παρελθόν, στις σημερινές συνθήκες έχουν γίνει ανώφελες, και επιζήμιες ακόμη για την εξάπλωση των ιδεών τους. Οι εν γένει ιδέες τους, ωστόσο, παραμένουν οι ίδιες, πράγμα που σημαίνει ότι αυτό που διαμόρφωσε τη στάση τους απέναντι στη βία δεν ήταν ο αναρχισμός. Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι στη βία δεν οδηγούν κάποιες συγκεκριμένες ιδέες ή «ισμοί», μα κάτι άλλο.

Πρέπει, επομένως, να ψάξουμε αλλού για να βρούμε τη σωστή ερμηνεία.

Όπως έχουμε πει, πράξεις πολιτικής βίας δεν έχουν διαπράξει μόνον αναρχικοί, σοσιαλιστές και άλλοι επαναστάτες, μα και πατριώτες, εθνικιστές, Δημοκρατικοί, Ρεπουμπλικάνοι, σουφραζέτες, συντηρητικοί, αντιδραστικοί, μοναρχικοί, βασιλικοί, κι ακόμη και θρησκευόμενοι και φανατικοί χριστιανοί.

Ξέρουμε τώρα ότι τις πράξεις τους δεν τις προκάλεσαν κάποιες συγκεκριμένες ιδέες και «ισμοί», γιατί παρόμοια αποτελέσματα προήλθαν από τις πιο διαφορετικές ιδέες και «ισμούς». Υποστήριξα ότι τους ανθρώπους τους σπρώχνουν σε τέτοιες πράξεις η ατομική ιδιουσυγκρασία και το γενικό αίσθημα που επικρατεί για τη βία.

Εδώ είναι η ουσία. Τι είναι αυτό το γενικό αίσθημα που επικρατεί για τη βία; Αν μπορούσαμε να απαντήσουμε σωστά σ' αυτό το ερώτημα, θα ξεκαθαρίσουμε και το όλο ζήτημα.

Αν μιλήσουμε ειλικρινά, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι όλοι πιστεύουν στη βία και όλοι διαπράττουν πράξεις βίας, όσο κι αν τις καταδικάζουν όταν τις διαπράττουν άλλοι. Στην πραγματικότητα, όλοι οι θεομοί τους οποίους στηρίζουμε και το σύνολο της ζωής της κοινωνίας μας βασίζονται στη βία.

Τι είναι αυτό που ονομάζουμε κυβέρνηση; Είναι μήπως τίποτε διαφορετικό από την οργανωμένη βία; Ο νόμος σου επιβάλλει να κάνεις το μεν ή να μην κάνεις το δε, κι αν δεν υπακούσεις, θα σε αναγκάσει με τη βία. Δεν εξετάζουμε τώρα το αν αυτό είναι σωστό ή λαθεμένο, ούτε το αν θα έπρεπε ή δεν θα έπρεπε να ήταν έτσι. Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι το ότι **έτσι έχουν τα πράγματα** — ότι, δηλαδή, όλες οι κυβερνήσεις, όλοι οι νόμοι ή λαθεμένα ή σωστά στηρίζονται σε τελευταία ανάλυση στη δύναμη και στη βία, στην τιμωρία ή στο φόβο της τιμωρίας.

Ακόμη και η πνευματική εξουσία, η εξουσία της εκκλησίας και του Θεού, στηρίζεται στη δύναμη και στη βία, γιατί αυτό που σε αναγκάζει

◆ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3 ◆

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Προς τούτο χορηγούν συντάξεις.

Ιδιαίτερα ενδιαφέρονται για την υγεία μας.

Επιτρέπουν τον έρωτα για λόγους στρατηγικούς.

Ισχυρίζονται ότι το χρήμα πρέπει να υπάρχει.

Ανοίγουν δρόμους.

Φροντίζουν για την επάρκεια των αγαθών και του κανονικό εφοδιασμό της αγοράς.

Οικοδομούν. Γενικά οικοδομούν.

Διατηρούν τις Τάξεις σε καλή κατάσταση.

Κανονίζουν το μισθό εργασίας.

Καλώς γνωρίζουν τα λαϊκά αιτήματα, ιδιαιτερότητες και μικροϊδιοκτησία.

Αυτοί... Αυτοί... Αυτοί...

Κι ενώ τον θάνατο οργανώνουν οι φαιδρού, δόλια διαδίδουν την ζωή πως οργανώνουν. Δ.Β.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΔΡΑΒΙΔΑ

Ο Γιώργος Κατσουλάκης 22 χρόνων φοιτητής από την Κρήτη, και ο Νίκος Κωτίτσας 20 χρόνων από το Ναύπλιο άφησαν την τελευταία τους πνοή στη σκοπιά στις 11-11-85 και στις 2-12-85 αντίστοιχα, θύματα και οι δύο της στρατοκρατίας και του милитарισμού.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε την άναυδη βομβιστική επίθεση φασιστών τραμπούκων της ΕΠΕΝ το πρωί της 16-11-85 ενάντια στο βιβλιοπωλείο «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ». Η ενέργεια αυτή, που εντάσσεται σε μια κλιμάκωση της θρασύτητας των ντόπιων νουσταλγών του ναζισμού και της Απριλιανής Χούντας (βλέπε συνέδριο φασιστών στη Χαλκίδα) έρχεται για μια ακόμα φορά να ταραξεί το πέπλο της κοινωνικής ειρήνης (βλέπε αφομοίωσης) που μεθοδεύουν εδώ και 5 χρόνια οι «σοσιαλιστές» διαχειριστές της εξουσίας, στην εναγώνια προσπάθειά τους ν' αποκρύψουν την κυρίαρχη αλήθεια: Όσο υπάρχει εξουσία θα υπάρχει φασισμός.

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΔΕΝ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ ΚΑΙΝΕ

Ο κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Α. ΣΤΙΝΑΣ: ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΑΜ — ΕΛΑΣ — ΟΠΛΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η «ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ» ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

«Η κρατικά θεσμοποιημένη "αναγνώριση της εθνικής αντίστασης" από την κυβέρνηση της σοσιαλιστικής αλλαγής σφραγίζει το τέλος μιας πορείας-διαδικασίας ενοποίησης του εθνικού κεφαλαίου. Οι προγενέστερες συντηρητικές κυβερνήσεις δέσμιες κληρονομημένων αρχαιοτήτων αποδεικνύουν —στο βαθμό που κατανοούν την εκσυγχρονιστική αδυναμία τους— την ευελιξία τους, παρακάμπτοντάς τους. Εννοώντας προ πολλού ότι στέκουν τροχοπέδη στη διαδικασία ενοποίησης του εθνικού κεφαλαίου παραχωρούν εμμενώς τη θέση τους στον φορέα που μπορεί και θέλει αυτό που από καιρό τους ήταν ποθητό: την υπέρβαση μιας ψευδούς αντίθεσης, που, και την ομαλή λειτουργία του πολιτικού θεάματος και τη διαδικασία ενσωμάτωσης-επαναφομοίωσης των ιδεολόγων του μύθου παρακωλύει.»

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΔΟΣΗΣ ΙΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β', ΑΡ. Φ. 2(10)
ΠΥΡΓΟΣ ● ΔΕΚ. 1985 — ΙΑΝ. 1986

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ Η ΟΠΟΙΑ ΟΡΙΖΕΙ
ΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΝ ΠΑΝ. ΣΑΡΡΗ, ΤΗΛ. 29.687

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: ΠΑΝ. ΣΑΡΡΗΣ
ΤΑΧ. ΘΥΡΙΣ 65, 27 100 ΠΥΡΓΟΣ ΗΛΕΙΑΣ